

І все життя з Любов'ю

Пишеш про Любов Григорівну Савченко, і самі собою згадуються слова Миколи Вінграновського, що звучать у душі лейтмотивом: *«Я ще не знав такої легкості й свободи»*. Нічого не треба надумувати, прикрашати. Вона така, як є: і без словесних прикрас – найкраща.

Якщо характеризувати в офіційно-діловому стилі, то фрази *порядна людина, сумлінна в роботі, талановитий викладач, плідний науковець, користується повагою серед колег* – не будуть компліментами, але й не будуть обов'язковими канцелярськими штампами, а справді відбиватимуть фахову сутність Любові Григорівни Савченко.

Та не хочеться «пригладжувати» її індивідуальність, є бажання витівати, витинати якісь немислимі візерунки-красивості, творити зі слів мереживо, не стримуючись, сипати перлами-тропами так, щоб Вона відчула, що це лише для неї, що цей ювілей – справжнє свято... і свято не тільки її.

Любов Григорівна – учитель не з першого покоління. Її мати Олександра Савеліївна все життя працювала вчителькою початкових класів у рідному селі Бригадирівка Ізюмського району. Ніби сама доля вже визначилася з вибором її фаху – це філологія. 1968 року Любов Григорівна вступає до Харківського державного університету на відділення української мови та літератури філологічного факультету, яке закінчує з відзнакою.

Що б не доводилось їй надалі викладати, усе вона любить: сучасну українську мову і старослов'янську; ділову українську і художню мову. Протягом 35 років викладає школярам і студентам, керує науковою роботою аспірантів, виконує обов'язки вченого секретаря спеціалізованої ради, веде телевізійні передачі «Говоримо українською», укладає словники й посібники, пише статті й підручники, очолює майжеже 10 років поспіль як голова журі обласний етап Міжнародного конкурсу української мови імені Петра Яцика.

Людина шанована і знана в багатьох навчальних закладах України, предусім там, де є кафедри української мови. Коло наукових інтересів Любові Григорівни починається від дослідницької уваги до звука у слові при викладанні фонетики, розгортається аналізом лексико-фразеологічного складу української мови й сягає меж тексту – тих його елементів, у яких функціонують поетичні словообрази.

Безумовно, найкращою оцінкою для викладача залишаються успіхи учнів, які починаються з його науково-навчального поштовху. Тому поряд із прізвищами молодих науковців Тетяни Берест, Ірини Гавриш, Інни Дишлюк, Наталі Лисенко, Олени Кузьміної на дисертаційних роботах стоїть прізвище їхнього наукового керівника – доцента, а згодом професора Л. Г. Савченко.

Знаючи наукове, навчально-методичне навантаження Любові Григорівни, сприймаєш як оксюморон висловлення *невтомна трудівниця*. Правдивіше сказати, натхненна, залюблена у свою справу до окриленості, до подиву (із таким навантаженням тільки *літати* й залишається, бо як встигатимеш).

Напевно, мало хто може похвалитися тим, що в його викладацькому житті була ситуація, коли студенти в черговому семестрі зустрічають транспарантом із привітанням улюбленому викладачеві. А в житті Любові Григорівни такі зустрічі були.

Любов Григорівну щиро поважають колеги, оскільки вона спілкується з усіма за принципом: «Хочеш бути серед шанованих людей, шануй їх». Вона надійний у будь-якій справі колега, відверта й постійна людина, на рідкість справжній друг і улюблений викладач, у якого хочеться вчитися всього, що дано знати й уміти їй, бо вона цим щедро ділиться.

Вона не шукала нагород і тому, безумовно, з ними розминалася. Єдина найбільша нагорода, що знайшла її, – «Відмінник освіти України». Любов Григорівна скромно відреагувала на неї, але в душі раділа, мабуть, так, як радіють успішні школярі чи студенти «п'ятірці»: усвідомлюють, що заслужено, та ще одне «відмінно» зайвим не буває.

Любов Григорівна є авторитетом у своїй сім'ї – для двох синів, які закінчили школу з медалями й вищий навчальний заклад із червоними дипломами, та трьох онуків, що є непростю справою для жінки-викладача-науковця: так само необхідно багато уваги приділяти родині, встигати перевіряти й домашні завдання онуків.

Їй присвячують поезії, в яких є такі слова: «*Яскрава іскра, яка горить і здалека, і близька, й твого життя запалює вогні*». Батькам вдалося дати, а точніше, вгадати (розпізнати), провидіння Боже й назвати її Любов'ю. Вона не просто має це ім'я, а уособлює його – всеохопну, постійну, незникому Любов до всього, що зветься життям, до всього, чого торкаються її руки, розум, серце.

Ю. І. Калашник